

**Disputationvm De Censuris In Commvni,
Excommunicatione, Svspensione, & Interdicto, itemque
de Irregularitate, Tomvs Qvintvs**

Suárez, Francisco

Mogvntiæ, Anno Domini M. DC. XVII.

3 Vtrum suspendat etiam à beneficio, vel aliquo actu sacro, vel profano.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94035](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94035)

Sect. III. An suspensus ab officio sit etiam a benef. &c. 435

cum suspensus sit, male videtur ordinibus; non vero ei, qui solum vfu iurisdictionis male vfu est. Quia vero hoc etiam est graue delictum in iniuriam censuræ, & Ecclesiasticæ potestatis, quamuis in iure non puniatur, puniendum est à Iudice, si legitime probetur: non enim debent talia delicta impunita manere.

De participantibus cum suspensio ab officio.

⁷ Tandem potest facile ex dictis intelligi, quomodo peccent alij, qui cum suspensio ab officio participant in huiusmodi prauo vfu suspensionis suæ. Est enim aduertendum, suspensionem per se non priuare communicatione aliorum, sicut excommunicatione priuat. Nam formaliter loquendo, in hoc præcipue differunt hæc duæ censuræ, vt supra visum est, & authores docent: neque est vllum ius, in quo hic effectus suspensioni tribuatur: ideoque nec communis confabulatio, alique actiones vfuales communicationis hominum, neque etiam humani contractus, neque actiones forenses, tum agendo, tum defendendo, vel etiam testificando, per suspensionem prohibentur, per se loquendo. Quia hæc non prohibentur per censuram, nisi vt sunt communicationes quedam: & ideo licet per excommunicationem prohibeantur, non tamen per suspensionem: nec inuenitur in iure, vt notatur etiam Innocentius. Abbas, & alij Doctores in cap. *Intelleximus*, de Iudiciis, & in cap. *Venerabilis*, de Sententiâ excommunicationis. Solum ergo prohibetur aliis illa participatio cum suspensio, quæ est communicatio, vel cooperatio cum illo in delicto, vel malo vfu officij, à quo est suspensus: hæc enim per se, & intrinsece mala est, & prohibita.

⁸ At pro tali delicto nulla est in iure imposita pena, vel censura ei, qui sic communicat cum suspensio: vnde neque excommunicatio minor propterea incurritur, sicut in communicatione cum excommunicato. Quin potius etiam si quis cum suspensio communicet in crimine, propter quod suspensus est, non propterea incurrit eandem suspensionem, aut etiam censuram; quia nullo iure lata est: in quo etiam differt hæc censura ab excommunicatione. Et forsitan ratio, seu fundamentum est, quia suspensio non respicit per se communicationem, sicut excommunicationis censura.

SECTIO III.

Vtrum suspensus ab officio sit etiam suspensus à beneficio, vel ab aliquo alio actu sacro, vel profano.

¹ In hac sectione explicandum nobis est, an suspensio hæc ab officio alios effectus habeat, præter eos, quos in præcedenti declarauimus. De tribus autem dubitari potest: scilicet de beneficiis, vel fructibus eorum: de alijs spiritualibus bonis, quæ magis in recipiendo, quam in agendo consistunt: & de actionibus mere ciuilibus, seu temporalibus.

² Circa primum punctum res certa est, ex vi suspensionis ab officio non priuari quempiam beneficiis, quæ possidebat: nam vt infra ostendemus, etiam per suspensionem à beneficio non priuatur quis titulo, & proprietate beneficiorum. Item nullus est in iure locus, in quo hic effectus suspensioni ab officio tribuatur. Quod si quis obijciat cap. *Cum bona*, de Acq. & qualibet. Respondebimus primum, ibi non declarari, an illa suspensio sit ab officio: solum enim re- fertur, quendam fuisse ab homine suspensum. De Fr. Suarez tom. 5.

^A inde ibi solum dicitur, illum, qui post suspensionem, in qua per triennium permāserat, aliud beneficium adeptus est, neque illud, neque alia, quæ prius habuerat, obtinere debuisset: ex quo potius colligitur, per priorem suspensionem non fuisse priuatum beneficiis, quæ habebat, sed propter pertinaciam in suspensione, & propter delictum postea commissum, illis fuisse priuandum: quem textum magis in sequentibus declarabimus.

Tota ergo dubitatio est de fructibus beneficii, an per suspensionem ab officio ipso iure aliquis eis priuetur. Et ratio dubitandi esse potest, quia beneficium non datur nisi propter officium, cap. *vt de Relcrip.* in 6. ergo hoc ipso, quod ab officio quis suspenditur, in eorum radice, & fundamento consequenter suspenditur à beneficio, qui accessorium sequitur principale; beneficium autem accessorium est respectu officij, argumento cap. *Si quis obierit*, l. q. 3. D. Thomas 2. 2. quæst. 100. ar. 4. Et confirmatur, quia excommunicatione priuat fructibus beneficiorum, vt supra ostensum est cuius est potissima ratio, quia excommunicatus omni vfu Ecclesiastici officij priuatus est: ergo idem erit de suspensione. Atque ita sentit Glossa in cap. *Latores*, de Clerico excommunicato. nistr. verbo, *Ab officio*. Quia vbi est (inquit) vnum propter aliud, vbi est vnum tantum. Glossa vero in Clementina, *Capiens*, de Penis, verb. *Suspensio*, disputans quæstionem hanc, dubiam illam relinquere videtur. Alij vero Canonistæ, prædictam sententiam limitando, distinctione vti sunt, de suspensione à iure, *Secunda* vel ab homine. Et quidam dixerunt, eam suspensionem ab homine, quæ est ab officio, esse etiam à beneficio; non vero eam, quæ est à iure, vt refert dicta Glossa in Clementinâ, *Capiens*, & Glossa in ea, de Re iudic. in 6. verbo, *Officiu*: quia ius, quod penam infert, benignius interpretandum est, quam hominis sententia. Alij è contrario dixerunt, suspensionem ab officio, si sit iuris, includere suspensionem à beneficio; non vero si sit ab homine. Ita refert ex Ioanne Andrea Glossa in cap. *Præter*, dist. 13. verbo *Ab Ecclesia*, argumento illius textus. Alij variis distinctionibus vtuntur, quas refert Syluester, verbo *Suspensio*, num. 5. Vna est, quia cum aliquis suspenditur ab officio cum additione exclusiua, scilicet, *tantum, vel solum ab officio*: tunc non suspenditur à beneficio: quando vero sine additione talis particulæ fertur suspensio ab officio, cōprehendit etiam beneficium. Et ratio esse potest, quia particula exclusiua aliquid operatur: ergo cum additur, aliquid excludit, quod sine illa non excluderetur: quod nihil aliud esse videtur, quam suspensio à beneficio. Alij, quos refert, & sequitur Coharruias in Epitome 4. Decretalium 2. part. cap. 6. in principio, nu. 13. & 14. Et sentit Abbas in cap. *Apollis*, de Except. num. 9. cum Glossa in cap. *Presbyter*, 2. quæst. 5. putant vltius esse confiderandam causam, vel gravitatem delicti, propter quod quispiam suspenditur: nam si suspenditur ab officio propter infamiam, vel contumaciam, non suspenditur à beneficio: si propter crimen, vel crimen est leue, & non suspenditur à beneficio: vel est graue, & ab viroque suspenditur. Sic etiam distinguere videtur de suspensione ob contumaciam, vel ob delictum: Abbas in cap. *Pastoralis*, §. *Verum*, num. 16. de Appellat. quatenus ait, suspensio ob contumaciam esse prouidendum de fructibus beneficii: quia ipse sibi potest providere, si velit respicere: supponit ergo, quamdiu non respicit, non facere fructus suos: alteri vero ait esse prouidendum, ne egeat: quia iam non pendet ex voluntate eius, vt à suspensione ab- soluatur. Et pro hac sententia citat Glossam, quam sic declarat in cap. *Cum Vintoniensis*, de Electione.

^C Dicendum censéo, quando suspensio ab officio præcise fertur, siue à iure, siue ab homine, per se non includere suspensionem à beneficio, & consequenter non priuare sic suspensum fructibus beneficii, his;

^D vel solum ab officio: tunc non suspenditur à beneficio: quando vero sine additione talis particulæ fertur suspensio ab officio, cōprehendit etiam beneficium. Et ratio esse potest, quia particula exclusiua aliquid operatur: ergo cum additur, aliquid excludit, quod sine illa non excluderetur: quod nihil aliud esse videtur, quam suspensio à beneficio. Alij, quos refert, & sequitur Coharruias in Epitome 4. Decretalium 2. part. cap. 6. in principio, nu. 13. & 14. Et sentit Abbas in cap. *Apollis*, de Except. num. 9. cum Glossa in cap. *Presbyter*, 2. quæst. 5. putant vltius esse confiderandam causam, vel gravitatem delicti, propter quod quispiam suspenditur: nam si suspenditur ab officio propter infamiam, vel contumaciam, non suspenditur à beneficio: si propter crimen, vel crimen est leue, & non suspenditur à beneficio: vel est graue, & ab viroque suspenditur. Sic etiam distinguere videtur de suspensione ob contumaciam, vel ob delictum: Abbas in cap. *Pastoralis*, §. *Verum*, num. 16. de Appellat. quatenus ait, suspensio ob contumaciam esse prouidendum de fructibus beneficii: quia ipse sibi potest providere, si velit respicere: supponit ergo, quamdiu non respicit, non facere fructus suos: alteri vero ait esse prouidendum, ne egeat: quia iam non pendet ex voluntate eius, vt à suspensione ab- soluatur. Et pro hac sententia citat Glossam, quam sic declarat in cap. *Cum Vintoniensis*, de Electione.

⁴ Dicendum censéo, quando suspensio ab officio præcise fertur, siue à iure, siue ab homine, per se non includere suspensionem à beneficio, & consequenter non priuare sic suspensum fructibus beneficii, his;

Suspensio ab officio ipso iure priuat fructibus beneficii.

Prima sententia.

D. Thomæ.

Glossa.

Secunda sententia.

Tertia sententia.

Syluester.

Quarta sententia.

Quinta sententia.

Coharruias.

Abbas.

Vide Titm.

quellum de

lib. Com-

muni- b.

part. n. 24.

Vera sententia.

Nauarro.
Abbas

his exceptis distributionibus, quæ non cōferuntur, nisi his, qui per se assistunt, seu ministrant in diuinis officiis. Hæc est (vt opinor) communis, & certa sententia, vt sumitur ex Nauarro, cap. 27. numer. 160. Abbate, & aliis in Clementina *Capiens*, de Pœnis, & in cap. *Apostolus*, de Excep. Et confirmatur optime ex cap. *Inter*, de Purgatione canonica. Quod sic habet: *Licet Ecclesiastica constitutio tales ab officio tantum vsque ad purgationem canonicam docet suspendendos; quia tamen etiam cum à beneficio propter immanitatem criminis suspensif, nolimus improbare.* Ex quibus verbis constat, suspensionem ab officio non includere suspensionem à beneficio, nisi adiungatur. Ratio autem est, quia verba stricte accipienda sunt in his, quæ odium, seu pœnam continent. Sed illud additur, *ab officio*, restringit ad talem partem suspensionis: ergo non est ulterius extendenda. Confirmatur: nam quando lex vult vtrumque complecti, vtrumque etiam expresse proponit, vt patet ex cap. *Decernimus*, distinctione 28. cap. *Præter*, distinct. 32. capit. *Si quis sacerdotem*, & cap. *Eas*, distinct. 82. cap. 1. de Secundis nuptiis, & cap. 2. de Fideiussor. & aliis supra relatis. Similiter Iudices solent id exprimere, semperque possunt id facere, si velint: ergo quando exprimunt, *ab officio*, signum est nihil aliud imponere voluisse. Neque est verum in illa particula, *ab officio*, virtute comprehendendi beneficium, quia propter officium datur. Supra enim agentes de excommunicatione ostendimus, hanc non esse sufficientem rationem: quia licet ratio institutionis beneficii sit officium, tamen non semper necessarium est, vt is, qui habet beneficium per se, exerceat aliquod Ecclesiasticum, ac publicum officium ad percipiendū valide, & interdum licite fructus beneficii: ergo licet quis suspendatur ab vsu officij, non propterea statim priuatur fructibus beneficii. Eo vel maxime, quod semper tenetur officium Canonicum saltem priuatim recitare, quæ præcipua, vel magna pars est oneris, quod per beneficium imponitur. Solum ergo illa ratio habet locum in illis fructibus, qui ita sunt annexi personali ministerio, vt absque illo non dentur, vt sunt quotidianæ distributiones Cathedralium Ecclesiarum, iuxta cap. *Licet*, de Præbendis, & si quæ sunt huiusmodi. Atque ita ex ea ratione solum probatur vltima pars sententiæ propositæ.

Contraria
sententia
impugna-
tur, secunda,
& tertia re-
solvuntur.

Quarta im-
probatur.

Neque distinctiones aliarum opinionum probabilitatem præferunt. Quid enim ad præsens negotium refert, quo suspensio lata sit à iure, vel ab homine, si eisdem verbis ab vtroque lata est; & verba ab vtroque prolata eandem significationem habent: & vtriusque, scilicet & legislatoris, & Iudicis voluntas, & efficacia verbis accommodanda, cōmensuranda, ac restringenda est? Nam in vtroque verum habet axioma iuris, quod pœnæ restringenda sunt: nulla ergo est ratio differentie inter suspensionem ab homine, & à iure. Nec quidquam etiam interest, quod addatur particula exclusiua, vel omitteretur: nam in primis nulla afferitur iura, in quibus hoc discrimen notari possit, vt ex eis vel regula, vel saltem indicium probabile sumatur, vnam formam verborum plus operari, quam aliam. Et in sententiis ab homine, voluntariū est; vel vnus cautiior est in loquendo, quam alius: ideoque expressius, omnemque dubitationem excludendo, mentem suam declarat. Vt si vnus in testamento dicat: *Lego centum Petro*; alius vero dicat: *Lego tantum centum*, vel *Lego centum*, & non amplius: idem est legatum, quamuis vnus addiderit expressam exclusionem, quam nō addidit alius: quoad effectum non refert, quia vt legatum non sit maius, proinde est maiorem quantitatem tacere, quam negare. Et hæc ratio habet locum in præsentia, quia sententia non potest plus operari, quam verbis exprimitur. Nec satisfaciunt quod quidam asserunt, hoc pendere ex inten-

tionem Iudicis, vt si ipse intendat suspensionem ab officio, & beneficium imponere, quamuis in sententia tantum exprimat suspensionem ab officio, dummodo aliud non excludat, vtrumque operari. Nam in rigore id falsum esse existimo, nisi in antecedentibus, & consequentibus verbis aliqua addantur æquiualentia quibus talis intentio sufficienter exprimitur. Quia intentio non operatur sine verbis, in censuris ferendis, vt supra, explicando formam censure, declaratum est. Imo hoc commune est his sententiis cum aliis, vel cum contractibus, sub verbis includendo quolibet sufficientia signa.

Quapropter multo minus ad rem confert, quod suspensio sit lata propter crimen tantum, vel propter aliam causam, aut propter crimen graue, vel leue: quia suspensio efficitur iuxta formam, per quam fit: nam in hac est vis effectiua illius: causa vero, vel culpa est veluti materia, seu ratio impulsiva. Sicut in criminali sententia, verbi gratia, non facit quod delictum sit dignum morte, si Iudex solum exprimat in sententia mutilationem membri: quia licet pœna imponenda sit iuxta qualitatem culpe, tamē de facto non imponitur, nisi iuxta voluntatem Iudicis, quæ interdum non est adæquata delicto. Quod ex verbis sententiæ semper iudicandum est. Grauitas ergo delicti consideranda est ad cognoscendum, an sententia fuerit iusta, remissa, vel excedens; non tamen ad cognoscendum, an hæc, vel illa pœna fuerit imposita: hoc enim verba ipsa significare debent, nisi forte interdum sint aliqua ambigua, vt ex comparatione ad culpam cōiectandus sit eorum sensus; quod in præsentia locum non habet, cum verba ipsa satis perspicua sint. Confirmatur: nam si Iudex proferat sententiam sub hac forma: *Suspendo te ab officio, & beneficio*: licet considerata grauitate criminis, sententia videatur nimis rigorosa, dummodo intolerabilem non contineat errorem vtrumque operatur, neque potest rationabiliter ad vnum limitari potius, quam ad aliud, donec à superiore rescindatur, vel ex parte tollatur. At vero si Iudex proferat sub hac forma: *Suspendo te ab officio vel beneficio*: licet crimen mereatur vtramque suspensionem, ibi non imponitur, quia Iudex non declarauit se id velle. Imo licet crimen tale sit, vt iuxta prudēs arbitrium, definite mereatur potius suspensionem à beneficio, quam ab officio, aut è contrario: nihilominus ex vi illorum verborum neutra determinate imponitur, quia Iudex hoc non declarauit, propter quod aiunt Doctores, sententiam ab homine sub ea forma prolatam nullam esse ob indeterminationem, vt videre licet in Syluestro supra ex Hostiensis, & aliis, & nos diximus supra, si talia verba, vel æquiualentia habeantur in iure, esse in ordine ad sententiam ab homine ferendam, & determinandam: ergo suspensio nunquam excedit vim verborum scientiæ propter delicti grauitatem. Nec denique in hoc admittenda est distinctio inter suspensionem propter contumaciam, vel delictum: neutra enim, si ab officio præcise feratur, suspendit à beneficio, seu fructibus beneficii: nam omnia, quæ adduximus de vtraque, æque procedunt. Neque quoad hoc aliquid est in iure definitum de vna potius, quam de alia. Neque Abbas in citato loco de suspensione ab officio loquitur, sed à beneficio, de quo postea dicemus.

Quomodo suspensio ab officio noui beneficii consecrationem impediatur.

Sed quærendum restat, an hæc suspensio impediat saltem collationem, vel obtentionem noui beneficii. Nam videtur ex dictis sequi, censuram hanc non habere talem effectum: quia illa verba

per

per quæ fertur, non efficiunt plus, quam significant: non significant autem hunc effectum; ergo neque illum efficiunt. Nihilominus dicendum censetur, per huiusmodi suspensionem impediri quæpiam à collatione noui beneficii, propter cap. ult. de Clerico excommunicato ministr. ubi de excommunicato minori excommunicatione dicitur, non posse eligi ad Ecclesiastica beneficia. Dices: argumentum à simili in materia penali non est efficax, etiam si altera censura grauior esse videatur: quia censura, quæ simpliciter leuior est, potest habere aliquem effectum, quem non habet censura grauior. Respondetur, argumentum hoc non sumi à simili, sed ex generali regula, quæ in eo textu statuitur, eum, qui est priuatus aliquo munere, vel actu, etiam esse priuatum suspensione eorum, quæ ad talem actum, vel munus ordinantur. Quod principium ex illo colligunt Abbates, & alij interpretes: & plane in eo continetur. Sed beneficium Ecclesiasticum ordinatur ad alicuius officij vel muneris Ecclesiastici administrationem: ergo qui ab hac suspensus est, consequenter est interdictus à susceptione noui beneficii. Atque ita responsum est ad rationem dubitandi propositam: nã licet formaliter in suspensione ab officio non fiat mentio prohibitionis beneficii suscipiendi, tamen in radice continetur illa prohibitio in ipsa suspensione ab officio. Quod non est simile de fructibus beneficii iam obtenti, tum quia illud non est explicatum in iure, neque ex aliquo eius principio colligitur, sicut hoc: tum etiam quia longe aliud est nouum titulum beneficii obtinere eum, qui est incapax officij: aliud vero est frui fructibus proprii beneficii pro illo tempore, quo illi inferui non potest. hoc enim posterius habet fundamentum in titulo beneficii iam acquisito; & ideo nihil habet absurdum: illud vero prius ex parte ipsius suspensi nullam rationem, vel titulum præsupponit, & ex parte Ecclesiæ est contra rationem, & vtrumque in beneficio nouo provideat, quem ab officio habet suspensum: hoc enim esset quodammodo agere cõtra priorem prohibitionem, vt in dicto capite vltim. Glossa notauit.

Addendum vero est, hanc electionem non esse p̃so iure irritam, sed irritandam: nec suspensam ab officio esse personam inhabilem, sed prohibitam. Probatur, quia ex dicto textu non amplius colligitur, etiam respectu excommunicationis minoris, vt supra ostensum est, de qua textus ipse formaliter loquitur: ergo à fortiori idem dicendum est in alijs, ad quos ratio eius extenditur. Atque ita sentit Abbas in cap. Vel non est compos, de tempore ordin. ad idem inducens textum illum. Nam ibi Pontifex precipit cuidam suspensio prouideri de beneficio Ecclesiastico, quasi supponens sine dispensatione sua non potuisse fieri. Respondent aliqui, non esse sensum, vt ei conferatur beneficium, sed alimenta de fructibus alicuius beneficii. Sed contra, quia Pontifex non de fructibus: sed de beneficio loquitur; & necesse non est restringere fauorem. Magis videtur ob stare, quia illud videtur factum ex dispensatione Papæ: vnde potest argumentum in contrarium retorqueri. Sed primum licet hoc detur, solum probatur id esse prohibitum, non vero personam esse inhabilem. Deinde ibi nullum est verbum dispensationem indicans, sed debita prouidentiam. Vnde ille est casus specialis, quia illa non erat suspensio culpabilis, sed veluti irregularitas temporalis sine culpa contracta: tunc enim in fauorem ordinis suscepti sine culpa, prouidetur quis de beneficio, ne mendicare cogantur.

Fr. Suarez tom. 3.

Quas actiones impediat suspensio ab officio simpliciter lata.

Circa secundum ratio difficultatis sumi potest ex Glossa in Clementina Cupientes, de pœnis: ubi propter proprias functiones Ecclesiasticas, plures actus sacros numerat, quibus solet partialis suspensio priuare, qui consistunt vel in receptione aliquæ, vel in actione, non tam officij clericalis, quam Christiani (vt sic dicam) huiusmodi est ingressus Ecclesiæ, à quo interdum aliquis suspenditur, vt colligitur ex cap. Is cui, de Sentent. Excommunic. in 6. Item usus Eucharistiæ, seu eius receptio, à qua etiam aliquando sit suspensio, Cap. vltim. si. dist. cap. Si quis autem, cap. Placuit, & cap. vlt. si. dist. & ca. i. de his, quæ sunt à maior. part. cap. Quamuis autem hæc sint suspensiones quasi partiales; quia tamen diximus, suspensionem ab officio simpliciter latam esse totalem, videri potest, omnia hæc in se complecti.

Dicendum est tamen, per suspensionem hanc nullum ex his actibus prohiberi, neque aliquod spirituale opus, quod alicuius Ecclesiastici ministri officium non sit. Hæc est sententia communis, quæ satis probatur ex definitione suspensionis supra data, cum alijs, per quæ supra tradidimus, hanc esse censuram propriam Clericorum. Quocirca per suspensionem ab officio non priuatur quis participatione Sacramentorum, tum quia illud non est officium Ecclesiasticum, quo solo priuat hæc suspensio, vt ex forma eius constat: tum etiam quia talis effectus nullo iure cauetur. Atque ita sentit Abbas in cap. ult. de Clerico excomm. ministr. Antonius in tit. de Censuris, cap. de Suspensione. Syluester verbo, Suspensionis: num. i. & alij Summistæ Theologi dist. 18. ubi Carthusianus quæst. 4. specialiter aduertit, non priuari aliquem per hanc suspensionem indulgentijs; & idem est de alijs suffragijs, & Ecclesiastica sepultura. Atque eadem ratione non priuatur ingressu Ecclesiæ: vnde enim potest colligi talis effectus? nã neque excommunicatio maior illum habet, vt supra ostendimus: sed est proprius interdicti, de quo loquitur dictum cap. Is cui, de Sentent. excomm. in eius principio. Nec refert quod in fine vers. Sane, his verbis vtitur: Sicut excommunicatio, sic ab officio, vel ab ingressu Ecclesiæ lata suspensio: nam potius ex illa definitione, vel colligitur, suspensionem ab officio non impedire ingressum Ecclesiæ: vnde in illis verbis tres censuræ numerantur, excommunicatio, suspensio, & interdictum: quanquam nomen suspensionis late extendatur ad significandam illam priuationem, quæ per interdictum fit: sicut è conuerso priuatio, quæ fit per suspensionem, interdictio quadam dici solet. Atque hoc modo videtur Glossa in dicta Clementina, Cupientes, amplissime, & quasi æquiuoce vti verbo suspensionis, vt de excommunicatione, & interdicto interdum dicitur: plures enim effectus, quos ibi recenset, non pertinent ad suspensionem, vt est specialis censura, sed aliqui ad excommunicationem, aliqui ad interdictum spectant, & nonnulli ad alias pœnas, quæ in Canonibus imponi solent.

Solum potest circa hoc dubitari de susceptione Sacramenti Ordinis: nam hoc Sacramentum darur ad functiones Ecclesiasticas exercendas: ergo qui ab officio suspensus est, non potest ordines suscipere, iuxta principium sumptum ex cap. vltim. de Clerico excommunic. ministr. Respondeo, ita esse limitandam regulam positam, vel potius declarandam: nam illa receptio formaliter non prohibetur, quatenus receptio Sacramenti est; sed quatenus est via ad Ecclesiasticam functionem peragendam: sicut etiam prohibetur communio clericalis, non quatenus est receptio Sacramenti, sed quatenus est pars quædam

Ratio dubitandi.

Conclusio.

Abbas.
Anton.
Syluest.

Carthusij.

Cap. Is cui, de Sent. excomm. in 6. exponitur.

Expositio Glossa in Clementina Cupientes.

An suspensus ab officio ordines suscipere possit.

Resolutio.

dam celebrationis Missæ. Addo, neminem proprie suspendi nisi ab ordine iam suscepto, vt supra dixi. Et ideo suspensionem nunquam impedire receptionem ordinis, per se primo, sed consequenter, quia scilicet suspensus ab inferiori ordine, consequenter est suspensus ab vfu superiorum, si illos habet, vel si non habet, ne illos accipiat: & ita etiam suspensus ab officio, sicut prohibetur ab vfu superiorum ordinum, ita dicendus est impediri, & prohiberi, ne ad illos ascendere possit, ita vt radicaliter, & eo modo, quo potest, à tali vfu arceatur: quod magis ex dicendis sectione sequenti constabit.

¹²
Suspensio ab officio an princeps alio quo vfu profano.

Circa tertium punctum nihil difficultatis occurrat, & ideo breuiter dicendum est, hanc suspensionem ab officio simpliciter latam non impedire alia munia, seu vsum aliarum functionum, quæ ad alia officia spectant non Ecclesiastica, sed secularia. Ratio est clara ex dictis supra, circa definitionem huius censuræ, vbi etiam ostendimus esse propriam Clericorum, vt tales sunt. Nec refert, quod dicatur suspensio hæc simpliciter ab officio, quia intelligitur quasi per antonomasiam, vel iuxta subiectam materiam de officio Ecclesiastico, non vero de seculari, aut temporali: & ideo sic suspensus nec priuatur iurisdictione temporali, si illam habeat, neque officio iudicandi in seculari iudicio, si aliunde potestatem habeat illud exercendi, etiam si Clericus sit.

SECTIO III.

Quos effectus habeat suspensio ab officio, quæ non simpliciter, sed ex parte fertur.

¹
Regula generalis.

Onstat ex dictis in superioribus, sæpe ferri suspensionem ab officio cum aliqua determinatione, quæ denotat non totum officium, sed partem eius quoad vsum impediri. De hac ergo est generalis regula, ab ea tantum parte Ecclesiastici officij suspendere, quæ per verba (quæ per modum, seu determinationem adduntur) significatur, & ab omni superiore functione, quæ illam intrinsece supponit, non vero ab inferiori: neque à qualibet alia omnino diuersa, seu disparata. Hæc regula communis est, quæ declaratur, primo ex illo generali principio, quod effectus legis, vel sententiæ non excedit voluntatem legislatoris, seu iudicis, quatenus per verba exprimitur: quia voluntas inter homines non peratur, nisi per verba sufficienter intimeretur: sed verba, quibus fertur hæc suspensio, non significant, nisi definitam partem Ecclesiasticæ functionis ergo ab illa tantum suspendunt. Item quia si aliud quippiam talis suspensio operaretur, superflue adderetur illa determinatio: nec posset certa aliqua ratione effectus talis suspensionis definiri. Addimus vero exceptionem de functionibus per se subordinatis, vt sunt v.g. Diaconatus, & Sacerdotium: cuius ratio fundamentalis est, quia in his, quæ per se subordinata sunt, sublato priori, auferuntur reliqua: quamuis ergo suspensio determinet partem aliquam officij Ecclesiastici, si tamen illa pars per se, ac necessario supponitur ad aliam, vel cum vfu eius habet necessariam connexionem, consequenter etiam ab illa suspendit. Neque in hoc exceditur determinatio addita in verbis, seu forma suspensionis: quia licet non expresse, ac formaliter, virtute, & implicite in illis continetur, propter rationem dictam. Quæ locum non habet in his, quæ omnino disparata sunt, etiam si vnum, quod prohibetur, sit longe perfectius alio non expresse prohibito: non enim ob eam rem ministerium minus perfectum censetur virtute, aut implicite prohibitum in perfectiori, si non habeat cum illo aliquam necessariam connexionem, vel dependentiam.

Suspensio ab ordine quem effectum habeat.

²
Ex his sequitur primo, suspensum ab ordine sine alia limitatione, esse quidem suspensum ab omni vfu ordinis: non vero à iurisdictione, vel quacunque functione Ecclesiastica, quæ ob ordine per se non pendet. Ratio prioris partis est eadem, quæ in sectione. i. tractata est: nam sicut se habet suspensio ab officio simpliciter ad totum officium, ita se habet suspensio ab ordine simpliciter ad totum ordinem: est ergo suspensio totalis, quoad illam determinationem. Vnde fit idem esse dicere *ab ordine*, vel *ab ordinibus*, vel *ab omnibus ordinibus*, vt à simili sumitur ex Glossa in cap. Eos, de tempore ordin. in 6. verbo *Ordinum*. Et ratio est, quia sicut in doctrinalibus, ita in his moralibus indefinita locutio æqui ualeat vniuersali, præsertim cum non possit habere alium legitimum sensum, cum de nullo particulari ordine rationabiliter possit intelligi. Adde, virtute ibi includi negationem, quæ distribuit terminum subsequentem. Secus vero esset, si diceretur, *à sacris ordinibus*: quia iuxta communem vsum soli maiores ordines sacrorum nomine veniunt, vt constat ex Concilio Tridentino, sess. 23. capite 11. de reformat. & ex capite 1. cum aliis, de tempore ordin. & ex communi modo loquendi Doctorem, & Ecclesiæ.

³
Ratio vero secundæ partis est, quæ in secunda sectione declarata est: nam sicut suspensio ab officio præseindit à beneficio: ita intra latitudinem officij suspensio ab ordine abstrahit à iurisdictione. Neque mihi placet, quod Syluester verbo, *Suspensio*, sequens Panormitanum in cap. *Cum dilectus*, de consuetudine ait, suspensum ab ordine per quandam consecutionem, suspensum esse à iurisdictione spirituali: quia hæc iurisdictione in ordine fundatur, cum Clericorum propria sit. Veruntamen non ita est: supra enim agentes de censuris in communi vidimus, ordinem non esse necessarium fundamentum iurisdictionis: sed esse, & exerceri posse in foro, contentioso ab eo, qui solam primam tonsuram habeat, quæ ordo Ecclesiasticus non est, neque in suspensione ab ordine comprehenditur, iuxta superius dicta. De potestate etiam absoluta Ecclesiæ posset aliquando iurisdictione per laicum exerceri: non ergo per se fundatur in ordine, neque vsum vnus per se requirit vsum alterius: ergo etiam per modum connexionis, in suspensione ab ordine præcise lata non comprehenditur suspensio à iurisdictione. Et confirmatur: nam suspensio v.g. ab ordine Episcopali, non propterea suspenditur à iurisdictione Episcopali: quia talis iurisdictione non fundatur præcise in ordine, vt patet: tum quia electus in Episcopum, statim ac confirmatus est, exercere potest ea, quæ sunt iurisdictionis, antequam consecratus sit, quamuis tunc exercere non possit ea, quæ sunt peculiaris sui ordinis, cap. *Transmissam*, de Electione: tum etiam quia Episcopalis iurisdictione interdum confertur Abbatibus, vel alijs, qui consecrationem Episcopalem non habent: sicut autem se habet iurisdictione talis ad talem ordinem, ita simpliciter iurisdictione spiritualis ad ordinem: non ergo ita per se fundatur in ordine, vt facta suspensione ab ordine, virtute fiat à iurisdictione. Confirmatur secundo: nam licet Ecclesia statueret (quod non fecit) vt nullus posset iurisdictionem spirituales exercere, nisi qui aliquo ordine sacramentali esset insignitus, nihilominus verum non esset, suspensum ab ordine esse suspensum à iurisdictione fori contentiosi: quia etiam tunc actus talis iurisdictionis non esset actus ordinis, à quo solo quis suspenditur ex vi talis censuræ: imo neque ordo esset fundamentum per se requisitum quasi ex natura rei, seu institutione diuina: sed esset conditio necessaria ex constitutione Ecclesiæ: quæ conditio non deesset illi, qui esset ab ordine suspensus, quia suspensio non tollit or-